

τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ὅσα μὲν ἐξ αὐτῶν προκαλοῦσι συζήτησιν καὶ ἀγορεύσεις εἶνε τὰ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα κροτοῦσιν ἐξερχόμενοι τῆς κρύπτης των διὰ τὰ μετατεθῶσιν εἰς τὸ πνεῦμα τὰ λοιπὰ δὲ, τὰ σιγῇ παρερχόμενα, εἶνε αἱ πτωχὰ δεκάροι, τὰ σκαρμούτσα, τὰ οὐ δόλωσ, ἢ ὑποκώφως ἐνίοτε θορυβοῦντα ἢ καὶ χαρτονομίσματα ἐνίοτε, ἂν θέλετε, τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται ἀκόμη ἀθροιστικότερον, καίτοι τοσαύτην ἀξίαν ἐπέχοντα. Τοιοῦτον χαρτονομίσμα βεβαίως εἶνε τὸ νομοσχέδιον περὶ διορισμῶν ἐφόρου τῶν ἐν Ἀθήναις μουσειῶν, ὅπερ ἐπέρασεν εἰς πρώτην ἀνάγνωσιν.

*

Καὶ διὰ τὰ ἐξακολουθήσω τὴν παρομοίωσιν, πλειονότητος τῶν σήμερον συζητηθέντων ἀνήκεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν χαλκίνων κεραμάτων τὸ μόνον δὲ χρυσοῦν ἦτο ἡ δευτέρη ἀνάγνωσις τοῦ νομοσχεδίου περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν καὶ δημαιορεσιῶν νόμου.

Πρὸ πάντων δὲ θεωρεῖται ἡ συζήτησις ἐν τῷ ἄρθρῳ ἔνθα ὁ λόγος περὶ τοῦ διχασμοῦ τῶν ἐκλογῶν. Καὶ κατὰ τοῦ τοιοῦτου διχασμοῦ ὁμιλοῦσιν οἱ κκ. **Πετιμεζᾶς, Μεσσηνέζης,** καὶ δις, πρὸ καὶ μετὰ τὸν κ. **Τρικούπην,** ὁ κ. **Χατζόπουλος,** καὶ τελευταῖος ὁ κ. **Φιλάρετος,** μὴ δυνάμενος, λέγει, νὰ εὔρη τὸν λόγον τὸν ἐμπνεύσαντα εἰς τὸν κ. Τρικούπην τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν ἰδέαν, τὴν διχοτόμησιν τῶν ἐκλογῶν, καὶ ἀπορεῖ ἂν ἦνε αὐτὸς ὁ ἴδιος Τρικούπης ὁ καθιερώσας τοῦτο κτλ.

Ἄλλ' ὁ κ. **Τρικούπης** φρονεῖ, ὅτι ὁ διχασμὸς τῶν ἐκλογῶν δὲν εἶνε συνταγματικὴ καὶ θεμελιώδης ἀρχὴ ἄλλοτε ἐπρόκειτο διὰ νόμου νὰ κηρυχθῆ τὸ σύγχρονον τῶν ἐκλογῶν ἄλλ' ἤδη ἱκανῶς προωδεύσαμεν, ὥστε νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην τοιοῦτου νόμου.

Τοιοῦτοι λόγοι δὲν εἶνε σπουδαῖοι, ἀκούεται λέγων ὁ κ. **Χαντζόπουλος,** καὶ ἡ Κυβέρνησις παίξει μὲ τὴν Βουλὴν. Καταφέρεται τὸ τελευταῖον κτύπημα κατὰ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἡμῶν θεσμῶν. Καὶ ἂν ἡ Κυβέρνησις δὲν φοβεῖται τὴν παρούσαν ἀντιπολίτευσιν, ἄς φοβηθῆ τὴν ἀντιπολίτευσιν τῶν πραγμάτων.

*

Τὸ νομοσχέδιον ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας κατὰ τῶν ἀδικημάτων τοῦ σιδηροδρόμου ἀντήχησε καὶ ἐκεῖνο κάπως ἦτο ἀργυροῦν νόμισμα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ὅστις τρέφει παράδοξον φιλαργύρου σποργὴν πρὸς αὐτό. Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀποπειραθῆ νὰ τὸ ἐξαγάγῃ, ἀλλ' ἐπὶ ἐκδηλωθείσαις τισὶν ὑπονοίαις περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ ὑπὸ τῶν νομισματογνομῶνων κκ. **Κωνσταντοπούλου** καὶ **Χατζοπούλου,** ἀντὶ νὰ καταδείξῃ τὴν γνησιότητά του, ἔσπευσε νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ θυλάκιον του. Καὶ ἦδη αἱ αὐταὶ ὑπόνοιαι ὑπὸ τῶν αὐτῶν κυρίων ἐκδηλούμεναι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἀπειλοῦσι νὰ φέρωσιν, ἐξαπτομένης καὶ αὐτῆς τῆς φυλαργυρίας τοῦ κτήτορος ἄλλ' ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ ἐπ' αὐτοῦ συζήτησις ἤρξατο ἐν διδασκαλικῇ ἀπαθείᾳ ἐπὶ τῆς λέξεως ἐπίτηδες, παρατηροῦντος τοῦ κ. **Καπαμιχαλοπούλου** ὅτι παρέλκει αὐτῇ ἐτελείωσε δὲ ἐν εἰσαγγελικῇ θερμότητι, ψέγοντος τοῦ κ. **Κωνσταντοπούλου** ἐπὶ δέξυθμια τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης.

*

Τί ἐκπληξίς! Ζήτω ὁ κ. **Σταμούλης!** ὡς ὁ ὕμνος

τοῦ Μαντζάρου, ὅστις ἀντηγῆ κατὰ Κυριακὴν ἐν ταῖς πλατείαις, τελευταῖος περὶ τὴν δύσιν τοῦ περιπάτου καὶ τοῦ μουσικοῦ παικνίσματος, ὁ τῶν ἔργων τοῦ Μαντζάρου κεκρωμένος Μαικήνας κ. Σταμούλης, τὸν ὁποῖον ματαίως πρὸ τόσου καιροῦ ἀναζητοῦμεν ἔστω καὶ κοιμώμενον ἐν τῇ συνήθει θέσει του, ἤδη περὶ τὰ τέλη τῆς συνόδου καὶ τῶν ρητορικῶν μελισμάτων, ἀναφαίνεται! καὶ δὲν ἀναφαίνεται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του! καὶ δὲν ἀνοίγει μόνον τὸ στόμα του, ἀλλὰ καὶ διακόπτει! καὶ δὲν διακόπτει μόνον, ἀλλὰ καὶ θυμῶναι! καὶ δὲν θυμῶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ προτείνει ἔνστασιν μὴ ἀπαρτίας! καὶ δὲν προτείνει μόνον ἔνστασιν, ἀλλὰ καὶ ἀνθίσταται εἰς τὰς γονυπετεῖς παρακλήσεις τοῦ κ. **Πετσάλη,** νὰ τὴν ἀποσύρῃ! καὶ δὲν ἀνθίσταται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ προεδρείου, ἐπιβλέπει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταλόγου!

Τί ἐκπληξίς! Ζήτω λοιπὸν ὁ Σταμούλης
Φωνάζω καὶ πάλιν ἐγὼ ὁ

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ποτὲ ζοφερώτερος οὐρανὸς καὶ ἀγριώτερος Μάρτιος δὲν ἐπεσκίασεν τὴν ἑαρινὴν λάμπιν τῆς μεγάλης μας ἑορτῆς, ὅσῳ ὁ χθεσινὸς οὐρανὸς καὶ ἡ χθεσινὴ ἡμέρα. Καὶ μέχρι βαθυτάτης νυκτός ὁ αἰθριώτατος οὐρανὸς προεμήνυε χαριτωμένην ἡμέραν ἀλλὰ μόλις τὰ πέρατα τοῦ ὀρίζοντος ἐχρωματίσθησαν μὲ τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ γλυκαυγούς, πρὶν εἶτι ἀντηχήσῃ τὸ πρῶτον πυροβόλον τῆς ἑορτῆς, ὁ οὐρανὸς εἶχε χαρακωθῆ ὅσοθεν τῶν ἀπειλητικωτέρων νεφῶν, καὶ τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει ἐχθρικώτατα εἶχον διατεθῆ πρὸς πείσμα τῶν παρατάξεων καὶ τῶν τελετῶν μας. Καὶ πῶς νὰ μὴ γίνηται κἀνεὶς προληπτικὸς πρὸ τοιαύτης αἰφνιδίας ἐπαναστάσεως τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ πῶς νὰ μὴ σιέπηται κἀνεὶς, ὅτι τόσα ὀλίγα δικαιώματα ἔχομεν πλέον νὰ ἐορτάζωμεν τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Μαρτίου, ὥστε ὀδαίμων τῆς μεγάλης ἡμῶν ἐπαναστάσεως δὲν θέλει νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὄχι μόνον πομπώδεις ἀνεγέρσεις ἀψίδων καὶ τροπαίων, ὄχι πλέον εὐωχίας καὶ ῥητορικῆς ἐξάρσεως ἐπὶ τῶν μαρμάρων τῆς ἀκροπόλεως, ὄχι ὑπαίθρους παραστάσεις ἡρωικῶν ἀθλῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν ἀπλὴν ἐκτέλεσιν τοῦ αὐστηρῶς προδιαγεγραμμένου προγράμματος τῆς τελετῆς, ματαιῶν πᾶσαν ἐπίδειξιν καὶ πᾶσαν περίεργον συνώθειον.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ πείσμα τῶν πολεμίων αὐτῶν διαθέσεων, τὰς ὁποίας εἰς πατριώτης πνευματιστῆς ἡδύνατο νὰ διδῆ ἐν τῇ χθεσινῇ ἡμέρᾳ, μετεωρολογῶν, τὸ πρόγραμμα τῆς τελετῆς συνετελέσθη πλήρως συμπληρούμενον ὑπὸ τῶν συνήθων περιεργῶν τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, πολυπληθεστέρων ἐφέτος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων περιεργῶν, γένους θηλυκοῦ, αἰτινες ἀψηφοῦσαι καὶ ψύχη καὶ ζόφον παρατάσσονται ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν των ἐν τῇ εὐσταλεῖ πανοπλίᾳ τῶν πιλιδίων καὶ χειροκτιῶν καὶ ἐπανωφορίων των, καὶ ἀκκισμάτων, ὑπεράνων τῶν ἄλλων στρατιωτῶν, οἵτινες κατὰ τὰς αὐτὰς διευθύνσεις ἔνθεν καὶ ἐνθεν τῶν λιθοστρώτων τῆς ὁδοῦ ἀγόμενον παρατεταγμένοι, ὀλιγώτερον θερμοὶ καὶ ζηλευτοὶ ἐκείνοι. Ἄλλ' ἡ στρατιωτικὴ παράταξις δὲν ἦτο τόσῳ πλου-

σία, ὅσω φιλοτιμούνται νὰ καταστήσουν αὐτὴν εἰς ἄλλας τελετὰς, ἤττον τῆς παρουσίας ἐπισήμων, οἱ ἀρμόδιοι. Ἀπολύτως καλὰ θὰ ἦτο νὰ ἐμειοῦντο ὅσω τὸ δυνατόν αἱ μοιραῖως γελοῖαι καταστάσαι δι' ἡμᾶς ψευδεπιδείξεις αὐταὶ ἀλλ' ἀφοῦ ἐν ἄλλαις περιστάσεσι καταλαμβάνεται πλειότερα φροντίς περὶ αὐτῶν, εἶνε αἰσχος αἱ φροντίδες νὰ μὴ ἀφιερῶνται ἅπασαι εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν. Οὕτως οἱ εὐέλπιδες ἡμῶν τοὺς ὁποῖους προθύμως βλέπομεν παρατασσομένους εἰς βασιλικὰς ὑποδοχὰς καὶ πανηγύρεις, ἐθεωρήθη πολυτέλεια νὰ λάβωσι μέρος χθὲς διὰ τὸ ἔθνος.

Αἱ παρελάσεις τῶν ἀμαξῶν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μητροπόλεως, ἧτις μυρσινοστόλιστος διπλῆν φέρει ἑορτὴν, θρησκείας καὶ ἔθνους, ἐγίνοντο μετὰ τῆς συνήθους ἐπισημότητος. Ἐπιτός διεκρίνοντο ὑπουργοί, πρέσβεις, ἀκόλουθοι πρεσβειῶν, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, βουλευταί, ἀξιωματικοί, ναυτικοί, ποικίλη πληθὺς ἀπὸ τοῦ αὐστηρατέρου φράκου μέχρι τοῦ λαμπροφανεστέρου διπλωματικοῦ ἱματισμοῦ, ἀπὸ τοῦ μονακρίβου σταυροῦ τοῦ Σωτήρος μέχρι μωσαϊκοῦ ὀλοκλήρου παρασήμερον. Τὴν κοινὴν περιέργειαν διεγείρει ὁ ἠνίοχος τοῦ πρέσβους τῆς Αὐστρίας, νομίζομεν, παράδοξος τετράγωνος ἄνθρωπος, παραδοξώτερα μέσα, παράδοξος περιβολή, παραδοξώτερος πῖλος.

Προοιμιαζόμενα ὑπὸ τοῦ φέρτε ἀρμ' τῶν στρατιωτῶν καὶ προαγγελόμενα ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἀποσπάσματος τοῦ ἱππικοῦ—τί ἀγρία καὶ βάρβαρος προαγγελία βασιλέων—ξιφίρους καὶ θορυβωδῶς σπεύδοντος, ὡσεὶ ἀπειλούντος σφαγὰς καὶ ὄλεθρον, περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἀναφαίνονται αἱ βασιλικαὶ ἀμαξαὶ ἀκολουθούμεναι ὑπὸ τοῦ λοιποῦ ἐπιτελείου τῆς αὐλῆς. Τινὲς ἐκ τῶν τῆς ὁδοῦ, ἐκλαβόντες ὡς βασιλέα τὸν προελαύνοντα ἔφιππον χρυσοφαῖ καὶ κλωστομύστακα ἱπποκόμον, χαιρετῶσιν αὐτὸν ἐδαφιαίως. Μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἐφέτος τὰ ὄχηματα, ἐνεκα τοῦ ψύχους, παρέρχονται πρὸ ἡμῶν κεκλει-

σμένα, καὶ μόλις διὰ τῶν ὑελωμάτων κατορθοῦμεν νὰ διακρίνωμεν τοῦ μὲν τμήματι χρυσοποικίλτον ὑπάσπιστοῦ, τοῦ δὲ κράνος τι, τοῦ δὲ ξίφος, τοῦ δὲ λευκῆς ἐσθῆτος μαρμαρυγῆν, καὶ τοῦ χνοώδους παρειᾶς τὴν ροδακινίζουσαν χάριν. Εὐτυχεῖς ὅμως λογιζόμεθα, διότι κατορθοῦμεν νὰ καμαρώσωμεν ὄχι κάτι τι μόνον, ἀλλ' ἅπασαν τὴν σελαγίζουσαν παιδικότητα τῆς βησιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας, χρυσῆς, τριανταφυλλένιας, αἰθερίας, λευκοφορεμένης· πρώτην φορὰν τὴν ἀπολύομεν οὕτω, καὶ πρώτην φορὰν μεθ' ὑπερφανείας σκεπτόμεθα ὅτι τοιαύτη νύμφη ἀξίζει κάτι περισσότερον τοῦ νὰ δεχθῆ μίαν ἡμέραν τὰ θυμιάματα, ἔστω καὶ βασιλίσσης, τοῦ ἀσυμπαθεστέρου σλαβικοῦ λαοῦ τοῦ Αἴμου.

Τὰ πλήθη τῶν πιστῶν προχθὲς συνέρρεον εἰς τὴν Μητρόπολιν, γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Εὐαγγελιστρια*. Οὔτε βράχια, οὔτε ταξιδιωτῆς, οὔτε τρελλοί, οὔτε θαύματα. Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού μόνον καὶ ἰδίως κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῆς Ρόμβης, κύματα λαοῦ συνωθούντο συναντώμενα καθὼς τὰ φαληρικὰ κύματα ἐπὶ τῆς ἐφαπλούμενα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὑποχωροῦσι πάλιν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ὅλα αὐτὰ τὰ εὐλαβῆ πλήθη ἐκπορεύονται ν' ἀσπασθῶσι τὴν Παναγίαν, τοποθετηθεῖσαν ὀλίγον ἀριστερὰ πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ναοῦ, καλλιτεχνικωτάτην, χρυσοτέκτον καὶ περιβεβλημένην διὰ τῶν πολυτιμωτέρων ἀνθέων, τὰ ὅποια δύναται νὰ τῆς προσφέρῃ ὁ Μάρτιος τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ γλυκεῖα μελαγχολία διακεχυμένη ἐπὶ τῶν ἀστραπηβόλων προσώπων τῆς εἰκόνης ἐμπνεῖ τὰ ἀγιώτερα καὶ ὑψηλότερα αἰσθήματα τῶν πιστῶν, οἵτινες προσέρχονται ὀλονέν, προσκυνοῦσι καὶ ἀνάπτουσι περὶ αὐτὴν λαμπάδας, ἐκπεμπούσας τὸ ὄχρον αὐτῶν φῶς καὶ τὸ ἀόριστον, ἀλλὰ βαρὺ ἄρωμά των, ἀναπόφευκτον εἰς πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 444)

— Καὶ γιατί : εἶπεν ἡ Ἐρριέτη δὲν εἶναι κακός, εἶναι πολὺ καλός. Λένε μάλιστα ὅτι ἔσωσε ἓνα παιδί στὸ Βιλυγκιούρ ποῦ πῆγαινε νὰ πνιγῆ στὸ ποτάμι, πῶς σκότωσε ἓνα φοβερὸ λύκο ποῦ εἶχε ἀρπαξεί ἓνα ἀρνὶ ἀπὸ τὸ πνοιμνιο τοῦ Μαρεῖλ. Ὅλα αὐτὰ μὲ κάνουν πολὺ περιέργη, ὥστε κ' ἐγὼ θέλω νὰ τὸν δῶ.

— Ἄλλοτε, εἶπεν ὁ κ. Βιολαῖν, δύσκολον θὰ ἦτο νὰ ἱκανοποιηθῆ ἡ περιέργειά σας· διὰ νὰ δῆ κάνεις τὸν Λυκογιάννην ἔπρεπε νὰ ἔχη τύχη νὰ τὸν συναντήσῃ· τώρα ὅμως ποῦ δὲν κρύβεται καὶ δὲν φοβᾶται νὰ φαίνεται εἶνε σπάνιον, ὅταν περᾶ τὸ δάσος, νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσης κάπου.

— Αὔριον, ἂν θέλετε, Ἐρριέτη, ἐπρότεινε ἡ Σουσάνα, πηγαίνουμεν εἰς τὸν Στακτόλοφον.

Ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖζ παρετίρησε τὴν μητέρα τῆς ἐρωτῶσα διὰ τοῦ βλέμματος.

— Καὶ σὰς ὑπόσχομαι νὰ δοῦμε μιὰ ὠραία θέα, ὑπέλαβεν ἡ Σουσάνα, διότι θ' ἀναιθούμε σ' τὸν βράχον, ὄχι ὡς ἄπάνω, ἀλλ' ὡς τὰ μισά. Θὰ ἦνε τώρα τέσσαραις φοραῖς ποῦ τὸν ἀναβαίνει. Ἐχει κάτι μονοπάτια ποῦ εἶνε σὰ σκαλίτσαι. Κι' ἂν ἔχουμε τύχη, ἢ ἀμπορέσουμε νὰ δοῦμε καὶ τὸν Λυκογιάννην.

— Λοιπὸν θὰ τὸν δοῦμεν, εἶπε γενναίως ἡ Λευκὴ Μωριέννη· τόσον τὸ χειρότερον γιὰ μένα, ἂν φοβῆθῶ.

Ἡ τρόπος μεθ' οὗ ἡ νεᾶνις προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἐνεποίησε γέλωτα εἰς πάντας.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἡ κόμησα, ἧτις ἐνδιεφέρετο ἐπὶ μᾶλλον διὰ τὸν ἄγριον,

— Πρὸ ὀλίγου, εἶπεν, ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖζ ἔλεγε περὶ ἑνὸς παιδιοῦ τὸ ὅποῖον πῆγαινε νὰ πνιγῆ καὶ τὸ ἔσωσε, καὶ περὶ ἑνὸς ἀρνιοῦ ποῦ τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ λύκου· εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ ;

— Ἀλήθεια, κυρία κόμησα, ἀπήντησεν ὁ Βιολαῖν.

— Ἄλλὰ, κύριε, αὐτὰ εἶναι πράξεις ἀνθρώπου πολιτισμένου καὶ ὄχι ἀγρίου.

— Βεβαίως, κυρία κόμησα· ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶναι εὐγενῶν αἰσθημάτων ἄνθρωπος. Καὶ τίς οἶδεν, ὅταν ἐξημερωθῆ, πύσας ἀποκαλύψῃς δὲν θὰ κάμνυμε ; Ὅς

ἀτμοσφαιραν. Τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ ναοῦ περιβάλλεται δι' ἀμυδρᾶς ἐμίχλης ἐν μέρει ἐκ τοῦ καπνοῦ τῶν λαμπάδων καὶ ἐν μέρει ἐκ τῶν ἀτμῶν τοῦ πλήθους σχηματισθείσης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας διαφαίνεται μόλις ἐπὶ τοῦ θόλου ὁ Παντοκράτωρ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπόστολοι ὡς ἐν νεφέλαις ἰστάμενοι.

Εἰς ἀρχιερεὺς ἀπὸ τῆς δεσποτικῆς αὐτοῦ ἑδρας εὐλογεῖ τὸν συρρέοντα ἀείποτε κόσμον· περὶ αὐτὸν ψάλλουσι ἐν χορῶ τὰ τροπάρια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡχοῦσιν ἀδιακόπως καὶ μετὰ σάλου **ἀνάστα ὁ Θεός**, ἐν ᾧ οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ κομπάζουσι καὶ αὐτοὶ τὴν ἱκετικὴν των φωνὴν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκλησίας.

Ἦκούσαμεν ἕνα τούτων πρὸς ἄλλον συνάδελφόν του λέγοντα :

— Χρῆστο ! Χρῆστο, κύτταξε παρακαλῶ νὰ κουμαρτάρης τὸν ἄρτον !

Καὶ προσήρχοντο ὁλονὲν οἱ πιστοὶ καὶ ἐσήμαινον ἀκαταπαύστως οἱ κώδωνες, καὶ ἐψάλλοντο τὰ τροπάρια καὶ εὐλόγει ὁ Δεσπότης.

Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ κόμμα καὶ ἡ Κυβέρνησις ἀκόμη ἐπιθυμεῖ εἰς τὴν ἀναπληρωτικὴν ἐκλογὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεσσηνίας νὰ τεθῆ ὑποψήσιος ὁ κ. Σπυρίδων Κουμουνδούρος, πειθόμενου καὶ τοῦ ἀντιπάλου κ. Μπούτου, ὅπως ἰσοϋνητῶν ἢ ἐπαρχία τιμήσῃ τὴν μνήμην τοῦ κλεισάντος αὐτὴν πολιτικοῦ ἀνδρός. Καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα μετὰ τὴν ἐκλογὴν οἱ στενότεροι συγγενεῖς τοῦ κ. Κουμουνδούρου θέλουσι προσπαλέσει τὸν κ. Τρικούπην καὶ καταταχθῆ μετὰ τῶν ὁπαδῶν του. Αὐτὰ λέγονται, ἂν καὶ εἶναι ὀλίγον πρόωρα, διότι μέχρι τοῦ Νοεμβρίου ὁ χρόνος ξεύρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ἐλπίζομεν ὁ νέος νόμος περὶ ἀναβολῆς τῶν ἐκλογῶν νὰ δροσίση ὀλίγον τὰ ἀρχίσαντα ν' ἀνάβουν κεφάλια διὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος διατάγματος μέχρι τοῦ νέου νόμου ἡ διατυπωθεῖσα ἐκλογικὴ τῆς πρωτευούσης κίνησις ἐσημειώθη δι' ἐνὸς μεγάλου γεγονότος, διὰ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν μακκαρία τῇ λήξει πρόφην ὑποψηφίου κ. Παναγῆ Κυριακοῦ.

Περὶ τῆς παραιτήσεως αὐτῆς τὰ σατυρικά φύλλα τῆς πόλεώς μας ἔγραψαν κάμποσα πράγματα περὶ ἀγοραπωλησίας γενομένης μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς ἄλλου ὑποψηφίου, εἰς ὃν προτίθεται νὰ μεταφέρῃ τὰς ψήφους τῆς φίλου του. Μόνον περὶ τοῦ ποσοῦ διαφωνοῦσι τὰ φύλλα, διότι φαίνεται ὅτι οἱ συντάκται τῶν ἐν λόγῳ φύλλων δὲν ἦσαν ἐκεῖ ποῦ ἔμετρούντο τὰ χρήματα. Τὸ ποσὸν τοῦτο κυμαίνεται μετὰξὺ 20,000 μέχρι 50,000 δραμῶν. Δὲν λέγουν ἂν τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ τὸ μοιρασθῆ ὁ κ. Κυριακὸς μετὰ τῶν φίλων του ἢ ἂν οἱ φίλοι του ξεχωριστὰ θὰ πληρωθῶν ἀπὸ τὸν ὑποψήφιον τοῦ κ. Παναγῆ. Χθὲς καὶ παρὰρτημα ἀκόμη ἐδημοσιεύθη, φέρον τίτλον **Ἡ προδοσία τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἢ ὁ ἄτιμος συναϊτερισμὸς Μελά καὶ Κυριακοῦ**. Χρονολογεῖται τὸ παρὰρτημα *Ἐκ Γαδαρουπόλεως* καὶ ὑπογράφουσι τὰ **αὐτιά τῶν τοίχων**. Λεπτολογοῦνται δὲ πράγματα μέσα ἀρκετὰ μυθιστορικῆς ὑφῆς καὶ φράσεως. Εἰς τὴν σπερμολογηθέντα δὲν ἀπήντησαν οὔτε ὁ λεγόμενος δωροδόκος, οὔτε ὁ λεγόμενος δωροδοκῆσας. Καὶ ἴσως ἔκαμαν καὶ πολὺ καλά· διότι καὶ τοῦ κ. Παναγῆ ἢ ἀφιλοκέρδεια εἶναι γνωστῆ, ὥστε νὰ πιστευθῆ ὅτι ἐχορήγησε τὰς ψήφους τῶν φίλων του εἰς τὸν κ. Μελά, μόνον ὅπως ἐμπνεόμενος, ὡς λέγει ἐν τῇ δηλώσει του, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, γέννηται ἄλλος Περικλῆς, καὶ τοῦ κ. Μελά τὸ ὑψηλὸν φρόνημα εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὥστε νὰ προσδοκᾷ τὴν ἐκλογὴν του ἐκ μόνου τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων

τώρα δὲν γνωρίζουμε τίποτε· ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἔλθῃ ὥρα ποῦ θὰ ἐξηγήσουμε πολλὰ μυστήρια.

— Εἰς τὸ Μικραῖλ ὑπάρχει ἕνας νέος, ἐπιστάτης, ἐπαύλευς ὀνόματι Ἰάκωβος Γρανδὲν, τὸν ὁποῖον ὁ ἄγριος ἠγάπησεν. Ἄμα τὸν ἴδῃ εἰς τοὺς ἀγρούς, τρέχει πλησίον του, σφίγγει τὴν χεῖρά του, ἔπειτα ἀπέρχεται, ἀφοῦ τοῦ κάμη διαφόρους φιλικὰς ἐνδείξεις.

Καὶ ἀκριβῶς εἰς ποιμνιον ἀνήκον εἰς τὸν κύριον τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν ὁ λύκος, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχε κάμει λόγον ἢ δεσποινίς Ἐρριέτη, ἐλθὼν ἤρπασε τὸ θῆμά του. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ποιμένος, ἐφύλαττε τὰ ποιμνιον ξαπλωμένος εἰς ἕνα λιβάδι κατὰφυτον ἀπὸ τριφύλλι. Ὁ Λυκογιάννης, ὅστις δὲν ἦτο μακρὰν, ἄμα ἀκούσας τὸν σκύλον κ' ἐγαύριζε ἄγρια καὶ τὸν φίλον του νὰ φωνάζῃ «λύκος ! λύκος», παρατηρήσας τὰ γινόμενα, ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, συντρίβει κλάδον δένδρου καὶ ὀρθῶς κατὰ τοῦ θηρίου, ὅπου ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος φέρον τὰ δυστυχῆ πρόβατον. Τρομερὰ συνήθη μάχη μετὰξὺ τοῦ ἀνδρός καὶ τοῦ λύκου, ἀλλ' ὁ ἄγριος κατέφερε ἕνα τὸσον τρομερὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ θηρίου ποῦ τὸ ἔστρωσε κατὰ γῆς.

— Πέρισμα ! ἐπεφώνησεν ἡ κόμησσα.

— Καὶ τὸ ἀρνάκι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Βιολαῖν, ἀπαλλάχθῃ, φέρον μόνον τὰ σημεῖα τῶν ὀδόντων τοῦ λύκου ἐπὶ τῆς πλάτης, ἐτρέξε νὰ εἴρῃ τὴν μητέρα τοῦ βελάζον.

— Καὶ τὸ παιδί, κ. Βιολαῖν, τὸ παιδί, ποῦ ἔσωσεν ἐπίσης ὁ Λυκογιάννης; ἠρώτησεν ἀπλήστως ἡ κυρία Μωριέννη.

— Τώρα, κυρία κόμησσα. Τὸν περασμένον Ἰούνιον, ἑπτὰ ἢ ὀκτώ μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Βλεγκικόν, ἡλικίας δέκα μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐλούοντο εἰς ἕνα μέρος τοῦ ποταμοῦ κάμποσο βαθύ. Ἐν ἀπὸ αὐτὰ δωδεκαετῆς προσποιόμενον τὸν γενναῖον καὶ περιπαῖζον τοὺς ἄλλους ὡς δειλοῦς, ἀπειμακρύνθη ἀδεξίως ἀπὸ τῶν συντρόφων του καὶ ἔπεσεν εἰς ἕνα βάραθρον, ἕνα εἶδος φρέατος πολλῶν μέτρων βάθους. Ἀμέσως τὸ πήρε τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὰ συνήθη εἰς τὸν φρού, καὶ ἀφεύκτως θὰ ἐχάνατο, διότι οἱ σύντροφοί του μὴ γνωρίζοντες νὰ κολυμβοῦν δὲν ἔμπορῶσαν νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειάν του. Βλέποντες δὲ τὸ παιδί ποῦ ἐβυθίζετο εἰς τὸ νερὸ ἠννόησαν ὅτι ἐχάνατο. Τότε ἔβαλαν ταῖς φωναῖς, ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκοντο εἰς ἀρκετὰ ἰκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ χωρίον, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ποῦ ἔμπορῶσε νὰ δώσῃ βοήθειαν.

Εὐτυχῶς ὁ Λυκογιάννης, ὅστις ἔτυχε νὰ περιπατῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἀκούσας τὰς ἀπελπιστικὰς κραυγὰς καὶ μαντεύσας πιθανῶς, ὅτι ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίᾳ κινδυνεύει, ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ δάσου, καὶ μετὰ τινα ἄλλατα ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Τὰ παιδιὰ κραυγάζοντα τοῦ ἔδειξαν τὸ μέρος, ὅπου ὁ σύντροφός των εἶχε γίνεαι ἄφαντος. Ἐνωσάσας τί συμβαίνει

πρὸς ὑποψήσιον ὅστις ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἤδη παίζειν τὸ ἑκαρτέ του ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ λέσχῃ, περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐρρέμβιζεν ἢ περὶ τοῦ πῶς νὰ γίνῃ ὁ νεώτερος Περικλῆς τῶν Νέων Ἀθηνῶν.

Τὰ σπινδαῖα φύλλα δὲν ἔκαμαν εἰσέτι λόγον περὶ τῶν δημοτικῶν. Μετὰ σπουδῆς ὁμοῦς τὰ κατακλύζει ἡ σατυρική πλημμύρα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Ἡ Γλωσσοκοπάνια καὶ ὁ Μασκαράς, ἡ Παγκλαστίτις καὶ ὁ Νέος Παληάνθρωπος, ὁ Παληάνθρωπος καὶ ὁ Ραμπαγάς, ὁ Ἀριστοφάνης καὶ τὰ Παραρτήματά του, γλωσσοκοπανοῦσι ὅλα περὶ δημοτικῆς κουβέντας. Ἐξ αὐτῶν πάλιν, πλὴν τῆς Παγκλαστίτιδος, τὰ ἄλλα ἐχρωματίσθησαν ἀντιμελένια.

Ἰπποτικώτατα φερομένη ἡ Ἐταιρία τῶν ἀθηναϊκῶν Ἰπποσιδηροδρόμων ἐξέδωκε διαταγὴν ὑπηρεσίας, δι' ἧς ἀπαγορεύεται πᾶσα πίσις περὶ διαθέσεως τῆς ψήφου των, λέγουσα ρητῶς ὅτι πᾶς ἀνώτερος ὑπάλληλος, ὅστις ἤθελε φωραθῆ πιέζων ὑποδεστέρου; ὑπὲρ ἐνὸς ἢ ἄλλου ὑποψηφίου, θέλει ἀποπεμφθῆ ἀμέσως. Ἄς αἰσθανθῶσι ψυχικὸν ἐρύθημα οἱ διοικηταὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, οἱ ἐν πάσῃ ἐκλογῇ, δημοτικῇ ἢ βουλευτικῇ, ἀτίμως ἐπεμβαίνοντες καὶ πιέζοντες τὰς συνειδήσεις, ἀπαρτίζοντες οὕτω κυβέρνησιν ἀπέναντι κυβερνήσεως. Τίς ἐλησμόνησε τὰ αἴσχη τῆς ὅσα διέπραττε πάντοτε ἐν Μεσολογγίῳ, πολεμοῦσα τὸν Ἐπαμινώνδαν Δελιγεώργη; Τίς ἐλησμόνησε τὰ προπερσινὰ τῆς αἴσχη ἐν Πειραιεῖ, πολεμοῦσα τὸν λαοπρόβλητον Ἀριστείδην Οἰκονόμου; Τοῦλάχιστον ἂν εἰς τὰς προεξοφλήσεις καὶ τὰς ἀνοικτάς πιστώσεις τῆς ἐξέπεφτε τὰς προεξοφλήσεις καὶ πιστώσεις τῶν ψήφων!

Ἄν καὶ ὁ Μάρτις μὲ τὸ στασιῶ ἐπιμένει νὰ φέρῃ πίσω τὸν χειμῶνα, τὰ πάντα ὁμοῦς προπαρασκευάζονται διὰ τὸ καλοκαίρι· τὰ πάντα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν Λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ, τὰ ὅποια ἐνθυμίζουσι τὸ ἀλιγώτερον Ἰούλιον, ὅταν δὲν ἐνθυμηθῆ κανεὶς ὅτι συνήθως ὁ ἀθηναϊκὸς Μάιος εἶναι γαῖδοροαύγουστος. Ὁ ἀκαταπόνητος Διευθυντής, ὁ ἀντίπους Μωῦσῆς τῶν Νέων Ἀθηνῶν, ὁ διαδοχικῶς διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου κάμνων νὰ τὸν ἀκολουθῆ ἡ θάλασσα, ὅπου αὐτὸς καὶ τὸ ψηλὸ του καπέλλο, ἐννοεῖ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος νὰ προβαίνει τελειοποιῶν τὸ ἔργον του, ὡς γλύπτης, ὅστις τεχνουργεῖ καὶ τορνεύει ἄγαλμα, ὅπερ θέλει νὰ παραδώσῃ τέλειον ἀπὸ τῶν χειρῶν του ὡς παρθένον κρινόπλαστον. Καὶ δὴ ἐφέτος γίνεται ἡ ἀνανέωσις τοῦ νεροῦ καθ' ἐκάστην, καὶ ὄχι τετράκις τῆς ἐβδομάδος ὡς πέρυσιν. Στρώνεται τὸ ἔδαφος τῆς Δεξαμενῆς διὰ νέου ὕλικου. Προστίθενται πεντήκοντα ἐπὶ πλέον λουτήρες εἰς τε τὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Καλύπτεται ἡ ὄροφί τῆς Δαμασκηνῆς θαλάσσης διὰ δικτύωτοῦ θαυματουργοῦ, ὥστε οἱ μὲν λουόμενοι νὰ πλέωσι εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἡλίου τὸ χρυσοῦν, οἱ δὲ μὴ λουόμενοι νὰ μὴ διακρίνωσιν οὔτε ὑποψίαν ἐκ τῆς σαρκὸς τῶν λουομένων.

Διότι βλέπετε ὅτι ὁ κυριεὶς χριστιανισμὸς ἐκήρυξεν ἀμαρτωλὴν τὴν σάρκα, καὶ πρέπει νὰ φοβούμεθα νὰ βλέπωμεν καὶ τὰ κρέατά μας· ἐνῶ ὁ καυμένος ὁ ἐλληνισμὸς μὲ τὰς φρόνας του καὶ τοὺς ἀθλητάς του. . . ! Ἐπετάθη ἐπὶ τούτοις ἡ δύναμις τῶν Ντοῦς ἐκείνων τῆς ἀληθοῦς παλιγγενεσίας, τῶν μόνων δυναμένων νὰ ἐπιρρώσωσι τὴν σπονδυλικὴν στήλην συλλήδην ὄλου τοῦ ἔθνους. Τὸ Ντοῦς, καταπίπτον ὡς Νιαγάρας ἐπὶ τῶν νώτων, θὰ ἦνε τόσῳ δυνατὸν, ὥστε θὰ τσοῦζῃ. Κύριε ἀθλητόβρυγε, ἐτοιμασθήτε. Θὰ γίνουσι καὶ ἄλλαι μεταβολαί, τὸ ὅλον δῶδεκα· διότι

ἐξεδύθη ἀμέσως τὰ ἐκ λύκου δέρματα, ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐβυθίσθη—καὶ ὀρεῖλω νὰ προσθέσω κυρία, ὁ Λυκογιάννης κολυμβᾷ σὰ ψάρι.—Μετ' ὀλίγον ἀνεφάνη κρατῶν τὸν πνιγέντα εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἐξῆλθε. Τὸ παιδίον ἐσώθη.

— Ὁραῖα! Ὁραῖα! κ. Βιολαῖν, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ ἄγριός σας εἶνε ἤρως!

— Ἄ! ὄχι ἀκόμη, κυρία, ὑπέλαβε μειδιῶν· ἀλλὰ ζητεῖ νὰ γίνῃ τοιοῦτος.

— Εἰς ἐσᾶς ἔχει φίλον πολίτημον, κύριε· χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζῃ τις, νὰ τὸν ἴδῃ τις, μόνον νὰ σας ἀκούῃ τὸν ἀγαπᾷ κανεὶς αὐτὸν τὸν ἄγριον.

— Θεέ μου, κυρία, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν λόγον νὰ τὸν μισῶμεν δικαιοῦμεθα νὰ τὸν ἀγαπῶμεν.

Ὁ Λυκογιάννης κατῴρθωσε νὰ κατακτῆσθαι διὰ μιᾶς τὴν καρδίαν ὄλων τῶν μητέρων. Αἱ γυναῖκες τοῦ Βλυγνικοῦ ἐκουσίως θὰ τοῦ ἐπλεκαν στεφάνους. Ἰπάρχουν ἀκόμη εἰς Βωκοῦρ καὶ εἰς Μαρτίλ παιδιὰ, τὰ ὅποια τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν λιθοβολοῦν ἀπὸ μακρὰ, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Βλυγνικοῦ τὸν σέβονται πολὺ τὸν Λυκογιάννην.

— Ἐννοεῖται, διότι γνωρίζουν, ὅτι ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐνός ἐξ αὐτῶν καὶ εὐγνωμονοῦν.

— Μάλιστα, κυρία.

Ὁ ἄλλος ἐδυσεν, ὁ ἄλλῃ καθίστατο δροσερώτερος. Ἄνε-

χώρησαν ἐκ τοῦ ἐξώστου, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ διήλθον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας ἐν μουτικῇ καὶ ἀναδιφοῦντος τὰ λευκώματα.

IB.

Ο ΦΑΙΟΣ ΓΗΑΣΦΟΣ

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, οὐδεὶς εἶχε μείνει εἰς τὸν πύργον τοῦ Βωκοῦρ, ἐκτὸς τῆς κομίσσης Δε-Μωριῆν καὶ τῶν τέκνων τῆς. Ὁ συμβολαιογράφος, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δασῶν καὶ ἡ σύζυγός του ἐπανελάβον τὴν πρὸς τὸ Ἐπιναλ ὁδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα, ὅπερ ἐξαίρετικῶς παρέθεσαν ἕνεκα τῆς ἀναχωρήσεώς των κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Καὶ ὁ Ραοῦλ ἐπίσης ἄφησε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του παρὰ τὰς ἐνστάσεις καὶ τὰς θωπείας αὐτῶν, ὅπως τὸν κρατήσουν ἐπὶ τινας ἐτι ἡμέρας. Ἀλλὰ πρὸ ὀκτώ ἡδὴ ἡμερῶν εὐρίσκετο εἰς Βωκοῦρ, τοῦτο δὲ ἦτο πολὺ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος, ὅπερ τὸν ἐπεβάρυνε καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὡς θυσιᾶ. Μόλις ἐρχόμενος ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἔσπευδε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, ἵνα ἐπανεῦρῃ τοὺς ἐν ταῖς διασκεδάσεσι φίλους του. Διὰ τί λιπὸν ἤρχετο; Διὰ τί; Ἄ! ὄχι! δὲν τὸν

μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ κ. Δαμασκηνὸς εἶνε πρὸ παντὸς ἄλλου μαθηματικὸς καὶ πηγαινέε ὄλο μὲ τὰ νούμερα.

Ἄλλὰ καὶ τὸ Φάληρον ἐξωραϊζεται. Ἄν ὁ κ. Δαμασκηνὸς λέγει καὶ γίνεται θάλασσα, ὁ κ. Κατσιμπαλῆς λέγει καὶ γίνεται κήπος. Οὕτως εἰς τὴν προκουμαίαν τοῦ ξενοδοχείου, εἰς τὴν ἀμμώδη ἐκείνην παραλίαν, θὰ καταβῆτε ἕνα βράδυ καὶ θὰ νομίζετε ὅτι εἴσθε εἰς τὴν μοσχουρωδάτην ἀκτὴν τοῦ Πόρου, ἐκεῖ ποῦ περῶντας μὲ τὸ ἀτμόπλοιο μπορεῖτε ν' ἀπλώσετε τὸ χέρι σας καὶ νὰ σφίξετε τὸ χέρι καμμιᾶς Ποριώτισσας, ἂν σὰς ἐπιτρέψῃ τοῦτο ἐννοεῖται ὁ κουμπάρος. Θὰ δῆτε λοιπὸν λεμοναῖς μὲ λεμονάκια ὡρὰ ὡς αἴσθημα καὶ ζουμερὰ ὡς σὰρξ, πορτοκαλλίς, καὶ νεραντζίς καὶ δάφναις καὶ τριανταφυλλίς. Καὶ ὄχι κούτσουρα πλέον μὲ ἐλπίδας βλαστήσεως, ἀλλὰ δένδρα φουντωτά, φουντωτά, καὶ ὄλο φουντώνοντα, ὡς ὄλονεν φουντώνει τὸ ἀμυγδαλόπλαστο χανουμάκι τοῦ Φαλήρου.

Βρὲ τί εἶναι αὐτὰ τὰ Λαχεῖα! Λαχεῖον ἰταλικὸν, Λαχεῖον τῆς Τύνιδος, Λαχεῖον Ἀρσένη! Ἐχομεν ἢ δὲν ἔχομεν νόμους! Καὶ αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν θὰ τὴν καθιερώσωμεν! Τί πάει νὰ πῆ βρὲ Λαχεῖο. Νὰ βάλουμε ἕνα ἑκατομύριο ἀνθρώποι ἀπὸ ἕνα φράγκο καὶ νὰ μᾶς τὸ φάγῃ ἕνας κ. . . . Μὰ πῶς τὰ ἀνέγερσαι αὐτὰ, φίλτατε, παμφίλτατε κύριε Κοσσονάκε; Ἐχεις δικαίωμα νὰ τὰ ἀπαγορεύσης. Πῶς δὲν ἐξασκεῖς τὸ δικαίωμά σου; Ἡ περιμένεις νὰ γίνης καὶ σὺ Μελάς ἀπὸ κανένα Λαχεῖο;

Ὁ καλὸς Γεώργιος Τσαμίχας, ὁ ἀναμορφωτὴς Ξενοδύχου,

εἶλκεν ἢ πρὸς τὴν μητέρα του συμπάθεια καὶ ἢ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του στοργή. Καίτοι νέος, ἦτο λίαν δισφραρμένος καὶ εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ὄλας τὰς κακίας τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἄλλως τε, πολὺ ὀλίγον φροντίζων περὶ αὐτοῦ, δὲν ἔθετε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν του ὅσα χρήματα ἤθελεν, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὰς ἰδιοτροπίαις του καὶ παραδοθῇ εἰς ὄλας τὰς περιπετείας τοῦ ἀτάκτου βίου του. Ἦρχετο νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, ὅτε ἔμενε χωρὶς πεντάρρα, ἵνα κατορθώσῃ νὰ βάλῃ ἴς τὸ χέρι μερικὰ τραπέζικα τῶν χιλίων. Ἐξαπατωμένη ἐκ τῆς ὑποκρισίας του, πιστεύουσα εἰς τὰ ψεύδη του καὶ τὴν πλαστὴν συμπάθειάν του, ἀσθενής, καθὼς ὄλαι αἱ μητέρες, καὶ ὑπερμέτρως ἀγαθὴ, ἡ κυρία Δεσιμαίζ ἤνοιγεν ἐπὶ τέλος πὰ συρτάριά της καὶ τοῦ ἔδιδε χρήματα χωρὶς κἂν νὰ λογαριάζῃ. Ὁ Ραούλ ἤρπαζεν ἐπίσης ἰνευθριάτως καὶ τὰς μικρὰς οἰκονομίας τὰς ὁποίας ἡ ἀδελφὴ του ἐξοικονομοῦσε δι' αὐτὸν ἐκ τοῦ νεανικοῦ βαλαντίου της.

Ἀνέμουν τὸν κ. Λε-Βιολαῖν καὶ τὴν Σωσσάνην. Τὰ κοράσια ἀνυπομόνω προσεδόκων τὴν ἐλευσίαν των, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξερχόμενα εἰς τὸν ἐξώστην καὶ βυθίζοντα τὰ βλέμματά των ἐπὶ τῆς λευκαζούσης ὁδοῦ. Ἄλλως δὲ τὴν προτεραίαν δὲν εἶχον συμφωνήσει νὰ πάνε εἰς τὸν φαῖον γηλόφον καὶ ν' ἀναβοῦν τὸν γιγαντιαῖον βράχον; Αἱ δεσποινίδες αὗται ἐθεώρουν ὡς πανήγυρον τὸν περίπατον τοῦτόν, ὅπου ἤλπιζαν ὅτι πολὺ θὰ διέσκεδάσαν. Καὶ ἐπει-

ὁ διευθυντὴς τοῦ μοναδικοῦ **Καφενεῖου**—**Ἐστιατορίου ἢ Εὐρώπης**, ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ ὁποίου φύνται στρεΐδια τῶν Δαρδανελλίων καὶ τοῦ Καντοσκαλίου, ἤρε τὴν καλὴν του καὶ ἡραβωνίσθη τὴν δροσερὰν νησιώτιδα κόρην Ἀνέταν Ρίβολη. Καὶ εἰς τοὺς γάμους σας!

Ἐραίου διηγήματος τὸ **Ἐπόγειον** ἢ αἱ δύο **Ἀδελφαί**, συγγραφέντος ὑπὸ Ἀγγλίδος, καὶ μεταφρασθέντος ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Π. Ρ. ἐκδοθέντος δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐδωρήσατο ἡ μεταφράσασα χίλια ἀντίτυπα εἰς τὸ Ἐθνικὸν Νοσοκομεῖον, ὅπως εἰσπράξῃ τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως ποσόν. Τιμᾶται δὲ ἀντὶ 2 1)2 δραχμῆς.

Ἀπὸ τῆς πρώτης προσεχούσης Ἀπριλίου τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἑλληνικῆς Ἀττι. σπλοῖς **Δ. Π. Γουδῆ**, τὰ ἐκτελοῦντα τὴν γραμμὴν Πελοποννήσου, θέλουσιν ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς ἡμέραν Παρασκευὴν ὥραν 6ην π. μ. ἀκριβῶς, προσεγγίζοντα εἰς τὴν ἀνοδὸν καὶ κάθοδον εἰς τοὺς ἐπομένους λιμένας.

Αἴγιναν, Πόρον, Ὑδραν, **Λεωνίδιον**, Γύθειον, Καλάμας, Μεσσήνην (Νησίον), **Κορώνην**, Πύλον, Μάραθον, Καϊαν, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, καὶ Κόρινθον.

Προστίθενται δηλαδὴ νέαι προσεγγίσεις εἰς Λεωνίδιον καὶ Κορώνην.

Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ βουλευτοῦ Α. ὅστις δὲν ἐπολέ-

τα τίς οἶδεν; ὡς εἶχεν εἰπεῖ ἡ δεσποινὶς Λε-Βιολαῖν, δὲν ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐβλεπον καὶ τὸν ἀγριάνθρωπον, ὃν αἱ νεαρὰ αὗται κεφαλαὶ ὠνευροπόλου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς, τὸν περιβόητον ἐκεῖνον Λυκογιάννην, τὸν ὁποῖον ἐπέμεναν χαρακτηρίζουσαι ὡς ἦρωα;

Ὁ καιρὸς ἦτο εὖδιος, ὁ ἥλιος διέχευεν ἅπασαν τὴν λάμψιν του ἐπὶ τοῦ ἀκηλιδῶτου οὐρανοῦ. Δὲν ἔπνεεν ἀνεμος, μόνον ὀλίγος βορρᾶς δροσερὸς ἐμετρίαζε τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου. Καὶ ἐπειτα αἱ ἐνδυμασίαι των ἦσαν ἐλαφραὶ, θερμαῖαι, καὶ θὰ ἐλάμβανον μαζύ των καὶ τὰ ἀλεξήλια. Ἦτο ἀποφασισμένον νὰ πάνε πεζῇ, διότι τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο μᾶλλον εὐχάριστον καὶ περισσότερο διασκεδαστικὸν καὶ διότι ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο πολὺ μεγάλη. . . Καὶ ναὶ μὲν οἱ δρόμοι ἦσαν ὀλίγον κονιορτώδεις, ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο! Εἰς τὴν ἐξοχὴν αἱ γυναῖκες δὲν φοβοῦνται νὰ μὴ σκονισθοῦν ἢ μπότες των ἢ οἱ γύροι τοῦ φουστανιοῦ των.

Μικρὸν μετὰ τὴν μεσημβρίαν ὁ κ. Λε-Βιολαῖν καὶ ἡ θυγάτηρ τὸν ἀφίκοντο ἐφιπποῖ, γευματίσαντες πρὸ τῆς ἐλεύσεώς των. Διὰ τὸν σχεδιασθέντα περίπατον ἡ Σωσσάνη δὲν ἐνδύθη τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ χαρίεσσαν ἀμαζόνειον αὐτῆς ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ἔφερεν ἕνα φόρεμα τριανταφυλλὶ ἀποταφτὰ μὲ λευκάς γραμμὰς καὶ μὲ κοντὸν θωρακίον περισφιγγόν τὴν στοργύλην αὐτῆς ὀσφύν.

— Μὰ δὲν εἶναι γελοῖον! εἶπε πηδῶσα κατὰ γῆς, νὰ

μῆσε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν Τρικούπην, ἐν ᾧ ἦτο ὁ μόνος ἰσοδύναμος ἀντίπαλός του.

Καὶ εἶπεν ἕνας :

— Ἐκαμε πολὺ καλὰ ποῦ ἐτήρησε θέσιν ἐπιφυλακτικὴν. Ὁ Τρικούπης εἶναι μία ὀργή Θεοῦ, μία ἐπιδημία· ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὡς ὅτου περάσῃ τὸ κακόν.

— Ὅ,τι εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο . . . νὰ μπολιασθῇ.

Σημεῖα τῶν καιρῶν :

Ὁ Α. Γ. εἶνε δικαίως εἰς τῶν εὐφυστέρων Ἑλλήνων.

Ὁ Α. Α. εἶνε δικαίως ἐκ τῶν ἡρεμωτέρων Ἑλλήνων.

Προχθὲς ἠκούσθη ὁ τελευταῖος ἐρωτῶν :

— Τί κάμνει ὁ βλάκας ὁ Γεν. . .

Δὲν ἐπαπειλεῖται χαλασμός κόσμου ;

Πολύτιμον χρῆμα περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν :

Ἄναφορὰ ἐνός ζητοῦντος θέσιν εἰς τὸν Ἰπποσιδρό-δρομον :

Σᾶς προσφέρωμεν πρῶτα ὡς ὀρεκτικόν τὴν ἐπιγραφὴν :

«Κύριον Κύρ—Ἀρτίωνιον Νάρζον, Σεκρετάριον Λεταρία ἐλ Τραβάγιο, ἐνταῦθα.»

Ὅριστε τώρα καὶ τὴν ἐπιστολὴν :

»Τῷ Κυρίῳ Διευθυντῇ

«Σᾶς Παρακαλοῦμεν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν νὰ μοι ἐμβά-σιτε κόμην Ἰππάλιλος εἰς τὸ Τραβάγιο ἀμέσως νὰ σᾶς προκαταθέσω τὰ ἀναγκαῖα χρήματα ἢ ἡλικία μου εἶνε 23 ἐτῶν. . . κτλ.»

Εὐχαριστημένοι ;

Ἡ ἘΝ ΡΩΜῃ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚῆ ΕΚΘΕΣΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 20 Φεβρουαρίου

Εἶχα πάρει φόρα, καὶ αὐστηρὸς σὺ μοῦ ἀνέκοψε τὸν δρό-μον. Ἄμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ἐν Ρώμῃ ἐκθέσεως ἔσπευσα ἐν-θουσιῶν νὰ σοὶ ὑποσχεθῶ σειρὰν μακρὰν ἐπιστολῶν, αἰτι-νες ὡς χρυσαλλίδες ἐν τῇ λάμπει τῆς αὐγῆς ἵπταντο ἥδη ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ἀναστρέφόμεναι· μεθ' ἡδονῆς προφαν-ταζόμεναι τὰς ποικιλοφθίας, τοὺς λαρυγγισμοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ παρειαῖγον εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀρμονίαν τὴν ἐκ μαρμάρου καὶ χρωμάτων· καὶ σοὶ ἔστειλα τὸ προοίμιον.

Ἄλλὰ σὺ γνωρίζεις τοὺς ἀναγνώστας σου καλλίτερον ἐμοῦ. Γενικὰ καὶ σύντομα, μοῦ ἀπήντησες· καὶ ἐκολόθω-σες τὴν εἰσαγωγὴν μου καὶ ἡ φόρα μου ἐκόπη.

Σοῦ ὑπεσχέθην μόσχον ὀλόκληρον, καὶ σὺ μοῦ ζητεῖς μι-κρὰν μόνον φιάλην, ὀλίγου *extrait Liebig*· ἀντὶ μελοδρά-ματος συμφωνίαν μόνον γενικὴν, ἀόριστον, σύντομον, ἀτε-λῆ πρέπει νὰ σοῦ στείλω. Ἔστω.

*

Μετέβην εἰς Ρώμην ἐπίτηδες, καὶ τρεῖς μόνον φορὰς ἐ-πεσεκέφθην τὴν Ἐκθεσιν ὀλόκληρον καὶ γρήγορα. Καὶ ἰδοὺ αἱ ἀπ' αὐτῆς ἐντυπώσεις μου. Κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου ὡς θύελλα παρέρχεται περιδινούμενος κυκεῶν ἀκατάληπτος χρωμάτων καὶ σκιῶν καὶ μορφῶν μαρ-μαρίνων λευκῶν, καὶ χρυσῶν παισιῶν καὶ δένδρων καὶ στοῶν χρυσοποιικίτων καὶ ἀνθέων καὶ μυρίων διαγραμμά-των ἀορίστων, παραδόξων, ἀλλοιομένων, ἐκφρευγόντων. . .

Ἰππεύσω μὲ αὐτὸ τὸ φουστάνι, τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ φαί-νωνται αἱ κνήμαί μου ἕως τὰ γόνατά μου ; ἀλλὰ ζεῦρετε ὅτι καὶ πῶς πολὺ δὲν μὲ μέλλει ;

— Τί καλὴ ποῦ εἶσε, τί καλὴ, δεσποινίς Σωσάννη, ἀπέ-κρίθησαν αἱ νεάνιδες.

— Καὶ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην τὴν ἠσπάσθησαν.

— Ἄ ! τί κόλακες ! εἶπε γελωσα.

Εἶτα κροτήσασα τὸ μαστίγιόν τῆς, ἐπανάλαβε δεικνύου-σα αὐταῖς τὸν φαιὸν Γήλοπον.

— Νὰ, ἐκεῖ θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ πελωρίου αὐτοῦ βράχου ἐντὸς χασμάδων, ὑπάρχουν λαμπρὰ πορφυρᾶ ἄνθη, σπανιώτατα, διότι νομίζω ὅτι μόνον εἰς τὸ μέρος ἐ-κείνο βλαστάνουν, λοιπὸν θὰ τὰ συναθροίσωμεν καὶ θὰ κά-μωμεν μὲ αὐτὰ μίαν ἀνθοδέσμη.

— Ναι, μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμη, εἶπεν ἡ Ἐρριέτιη.

— Ἐνα δεμάτι, προσέθηκεν ἡ Δευκὴ, παδώσα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, σὰν τρελλοκόριτσο !

Ἡ βαρόνη προσέφερεν ἀναφυκτικὰ ποτὰ, εἶτα δὲ οἱ πάν-τες ἐτοιμασθέντες ἔλαβον τὴν ὀμαλὴν κατωφέρειαν τῆς με-γάλης εἰσόδου τοῦ πύργου. Ὁ κ. δὲ-Βιολαῖν προσήνεγκε τὸν βραχίονα εἰς τὴν βαρόνην, ἡ κόμηςσα ἔλαβε τὸν τοῦ υἱοῦ τῆς, αἱ δὲ τέσσαρες νεάνιδες ἔβαινον ἐμπρὸς, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας των, λίαν ἀτάκτως. Μετ' οὐ πολὺ εὐθυμοὶ γέ-λωτες ἀντήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι. Μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἀγροῦς

οἱ χωρικοὶ ἐπροσηκόνοντο καὶ χαιρετοῦσαν, ἀφαιροῦντες τοὺς ψαθίνους πῖλους των. Αἱ φιλοπαίγμονες νεάνιδες πη-δοῦσαν σὰ κατσίκια, κόβουσαι παπαρουναῖς ἢ συλλαμβά-νουσαι πετλοῦδαις. Ἐπὶ τέλους ἤρχισαν νὰ ἀνέρχωνται τὸν φαιὸν γήλοπον. Τὸ ἔδαφος ἦτο πετρώδες καὶ σχεδὸν γυμνόν· τίποτε ἄλλο δὲν ἐβλεπε κανεὶς εἰμὴ καταμαυρι-σμένους βράχους. Δὲν ἐγέλων πλέον, ἀλλ' ἐβάδιζον σιωπη-λοὶ, συμμαζευμένοι πρὸς τὸν φαιὸν γήλοπον, καὶ μετ' ὀλί-γον εὐρέθησαν ἀρκετὰ πλησίον αὐτοῦ, ὥστε διὰ τοῦ βλέμ-ματος νάναμετρήσωσι τὸ ὕψος αὐτοῦ. Ἄλλ' εὐρεῖα ζώνη ἐκ θάμνων καὶ ἀκανθῶν ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ προσεγγίσουν.

— Ἄπ' ἐδῶ, εἶπεν ἡ Σωσάννη, ἥτις ἐβάδιζε πρώτη φρον-τίζουσα νὰ ἐκπληρώσῃ καλῶς τὸ καθήκον αὐτῆς ὡς ὀδηγοῦ. Ἐκαμαν ἕνα μικρὸν κύκλον καὶ ἤθραν μονοπάτι ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρώτη ἡ Σωσάννα ὤρμησεν.

— Ἄν ὑπάρχουν καυμένη φίδια ! ἀνέκραξεν ἡ Δευκὴ.

— Μὴ φοβάσαι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ δεσποινίς Βιολαῖν, δὲν ἔχει φίδια αὐτὸς ὁ τόπος· ἔρχεσθε κατόπιν μου, προσ-έθηκε.

— Νάμαι, εἶπεν ὁ νεαρὸς δὲ-Μωριέν, πηδήσας καὶ αὐ-τὸς ἐπὶ τῶν βράχων.

(Ἀκολουθεῖ)